

«منشور اخلاق حرفه‌ای روان‌پزشکی در ایران»

روان‌پزشکی، به عنوان شاخه‌ای از رشته پزشکی، با بهره‌گیری از علوم مرتبط با عوامل زیستی، روانی و اجتماعی، می‌تواند به بهترین نحو، هنر «تسکین آلام انسان‌های رنجور از اختلال رفتاری و روانی» را به منصفه ظهور برساند.

با توجه به ماهیت و کارکرد این رشته در تعامل با افکار و عواطف آدمی، تأثیر عملکرد روان‌پزشکان، نه تنها بر جنبه‌های اثرپذیری درمانی بیماران، بلکه بر الگوگیری از ابعاد رفتاری و شخصیتی آنان نیز مطرح است. بنابراین، ضروری است که جامعه روان‌پزشکان، به عنوان یکی از جلوه‌های متعالی حرفه پزشکی، نه تنها خود را مزین به اخلاق پزشکی و آراسته و ملبس به اخلاق ویژه حرفه روان‌پزشکی کند، در عین حال، در موارد معدود تخطی از مرزهای حرفه‌ای، آنان را با میثاق‌های شغلی خود آشناتر، و جایگاه و اهمیت حرفه را به آنان یادآوری نماید.

نهال روان‌پزشکی نوین در ایران، به همت رادمردانی نیک‌اندیش و نیک‌رفتار از سال ۱۳۱۸، غرس شده و با تلاش پیش‌کسوتانی دانا، انسان‌دوست و متخلق به اخلاق پزشکی و انسانی تا این زمان سرفرازانه به راه خود ادامه می‌دهد. شایسته است که روان‌پزشکان معاصر نیز در تداوم این راه، علاوه بر روزآمد نگاه‌داشتن آموزش‌های تخصصی و مهارتی خود، به تمام میثاق‌های بین‌المللی اخلاق حرفه‌ای پای‌بند و وفادار باشند.

در ضمن، با توجه به ویژگی‌های خاص فرهنگی، قومی و دینی ایرانیان، و حفاظت از سوابق زرین و دیرین تاریخ پزشکی ایران‌زمین، ضروری است که جامعه روان‌پزشکی ایران منشور اخلاق حرفه‌ای خود را، که محصول تلاش هفت ساله کمیته اخلاق انجمن علمی روان‌پزشکان ایران بوده و با استفاده از رهنمودهای صاحب‌نظران این حرفه و دیگر حرفه‌های مرتبط، به ویژه سند کمیته دائمی اخلاق انجمن جهانی روان‌پزشکی، تدوین و تنظیم شده است، بپذیرند و از آن حمایت کنند و با رعایت کامل مفاد آن، از هویت جمعی این رشته و نیز متخصصان آن، در راستای ارتقای سلامت روان جامعه پاس‌داری کنند.